

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

**IT ENDS
WITH
US**

velünk véget ér

MÁR FILMEN IS. **BLAKE LIVELY** FŐSZEREPLÉSÉVEL.

fine
selection

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

IT ENDS
WITH
US

v e l ü n k v é g e t é r

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Apámnak, aki mindent megtett,
hogy ne mutassa a legrosszabb oldalát.
És anyámnak, aki mindent megtett,
hogy ne lássuk apánk legrosszabb oldalát.*

Első rész

Első fejezet

AHOGY ITT ÜLÖK TERPESZBEN A PEREMEN, és tizenegy emelet magasból lenézek Boston utcáira, akaratlanul is az öngyilkosságra gondolok.

Na, nem a saját öngyilkosságomra. Szeretem annyira az életemet, hogy ne akarjak idő előtt véget vetni neki.

Inkább más emberek foglalkoztatnak, azon gondolkodom, mi lehet rá valakit, hogy végezni akarjon magával. *Megbánják-e valaha?* Miután levetették magukat a mélybe, de még mielőtt földet érnének, a kurta szabadesés során kell lennie egy pillanatnak, amikor visszacsinálnák az egészet. Vajon ahogy figyelik a sebesen közeledő földet, az jár-e a fejükben, hogy: *A fenébe is, ez hülye ötlet volt.*

Valamiért nem hiszem.

Sokat gondolok a halálra. Különösen ma, tekintve, hogy alig tizenkét órája mondtam el az egyik legemlékezetesebb gyászbeszédet, aminek a Maine állambeli Plethora polgárai valaha is tanúi lehetek. Oké, vagyis talán nem ez volt a legemlékezetesebb. Inkább a

legkatasztrofálisabbnak tekinthetjük. Ez nyilván attól függ, kit kérdeztek, anyámat vagy engem. *Anyámat, aki valószínűleg vagy egy évig szóba sem fog állni velem a mai nap után.*

Félreértés ne essék, az általam elmondott gyászbeszéd nem volt olyan mély, hogy bekerüljön a történelemlékönyvekbe, mint az, amit Brook Shieldstől hallottunk Michael Jackson temetésén. Vagy az, amit Steve Jobs húga mondott el. Vagy Pat Tillman öccse. De azért a maga módján mégiscsak emlékezetesre sikerült.

Eleinte feszült voltam. Végére is a csodálatos Andrew Bloomot temettük, szülővárosom, a Maine állambeli Plethora szeretett polgármesterét, a település legsikeresebb ingatlanközvetítő cégének tulajdonosát. Egyben Lily Bloom apját – azét a kócos, vörös hajú furcsa lányét, aki egyszer beleszeretett egy hajléktalanba, és nagy szégyent hozott az egész családjára.

Ez volnék én. A nevem Lily Bloom, és Andrew az apám volt.

Amint végeztem a mai gyászbeszéddel, egyenesen visszarepültem Bostonba, és lecsaptam az első utamba eső háztetőre. *Megint csak: nem mintha az öngyilkosságot fontolgatnám.* Nem tervezem, hogy levetem magam erről a tetőről. Csak friss levegőre meg csendre vágytam, és a rohadt életbe, az ilyesmire esélyem sincsen a második emeleti lakásomban, ahonnan egyáltalán nem lehet kijutni a tetőre, és ahol egy olyan lánnyal lakom együtt, aki imádja a saját énekhangját hallgatni.

Azzal mondjuk nem számoltam, hogy ilyen hideg lesz fent. Nem elviselhetetlen, de nem is kellemes. De legalább látom a csillagokat. A halott apák, a fárasztó szobatársak meg a vitatható gyászbeszéddek már nem is tűnnek olyan szörnyűnek, amikor az éjszakai égbolt olyan tiszta, hogy a bőrünkön érezhetjük az univerzum mérhetetlen pompáját.

Imádom, amikor az égbolt látványa kiemeli saját jelentéktelenségemet.

Tetszik ez a mai este.

Vagyis... hadd fogalmazzam át úgy, hogy pontosabban visszaadja az érzéseimet – múlt időben.

Tetszett ez a mai este.

Sajnálatos módon azonban valaki olyan erővel taszítja ki az ajtót, hogy azt hiszem, a lépcsőház rögtön ki fog köpni egy embert a háztetőre. Az ajtó becsapódik, és gyors léptek szelik át a tetőt. Még csak azzal sem strapálok magam, hogy felnézzek. Akárki is legyen az, feltehetőleg észre sem fog venni, ahogy terpeszben ülök a peremen, az ajtótól balra. Olyan sietve rontott ki, hogy nem az én hibám, ha azt hiszi, hogy egyedül van.

Némán sóhajtok, lehunyom a szemem, a hátam mögött lévő falnak támasztom a fejem, és a világegyetemet szidom, amiért kitépte alólam ezt a békés, önelemző pillanatot. Ezek után a legkevesebb az lenne, hogy nőt küld az utamba, és nem férfit. Ha már úgy alakult, hogy társaságot kapok, szívesebben venném, ha nő lenne az. Elég kemény vagyok a testalkatomhoz képest, és a legtöbb esetben valószínűleg meg tudom védeni magam, de nem esne túl jól, ha kettesben kellene maradnom egy idegen férfival egy háztetőn az éjszaka közepén. Még a végén elkezdem félteni magam, és úgy érzem, hogy el kell mennem, márpedig nem akarok elmenni. Mint már említettem... jó nekem itt.

Végül csak hagyom, hogy a tekintetem megtegye az utat a perem fölött áthajoló sziluettig. Amilyen az én formám, egyértelműen férfi. Még ebben a hajlott testhelyzetben is látom, hogy magas. Széles válla éles ellentétben áll a bizonytalan mozdulattal, ahogy a fejét a kezében tartja. Látom, amint emelkedik és süllyed a háta,

ahogy mélyen beszívja a levegőt, majd amikor már nincs rá szüksége, kipréseli magából.

Ránézésre az idegösszeomlás szélén állhat. Fontolgotom, odaszóljak-e neki, hogy nincs egyedül, vagy legalább megköszörüljem-e a torkomat, mielőtt azonban döntést hozhatnék, és elszánnám magam a cselekvésre, megperdül, és felrúgja az egyik kerti széket a háta mögött.

Összerezzenek, ahogy a bútordarab csikorogva végigsiklik a tetőn. A férfi, aki láthatólag nincs tisztában velem, hogy közönsége van, nem áll meg egyetlen rúgásnál. Újra meg újra belerúg a székbe, ami nem adja meg magát a láb brutális erejének, inkább egyben marad, és csúszva egyre csak távolodik a férfitől.

Az a szék minimum valami ipari műanyagból készülhetett.

Egyszer végignéztem, ahogy apám nekitolatott egy ipari műanyagból készült kerti asztalnak, és az gyakorlatilag kiröhögte. A lökhárító behorpadt, de az asztalon egy karcolás sem esett.

A fazon közben nyilván belátja, hogy semmi esélye egy ilyen minőségi alapanyaggal szemben, mert végül felhagy a szék rugdosásával. Most fölötte áll, mindként kezét ökölbe szorítja. Őszintén szólva egy kicsit irigylem. Itt van ez az ember, aki igazi bajnok módjára tölti ki a dühét egy kerti bútoron. Nyilván szar napja volt, mint ahogy nekem is, de miközben én hagyom, hogy felgyűljön bennem az agresszivitás, amíg végül passzív agresszió formájában manifesztálódik, neki megvan rá a módszere, hogy levezesse a feszültségét.

Az én feszültséglevezetési módszerem korábban a kertészkedés volt. Ahányszor csak stresszes helyzetbe kerültem, hátramentem a kertbe, és kitéptem minden egyes utamba kerülő gyomot. Csakhogy amióta két évvel ezelőtt Bostonba költöztem, nincs kertem. Meg teraszom sem. Még gyomjaim sincsenek.

Talán be kellene fektetnem egy ipari műanyagból készült kerti székre.

Pár pillanatilag még bámulom a férfit, azon gondolkodom, meg fog-e mozdulni valaha. Csak áll ott, és bámulja a széket. Már nem szorítja ökölbe a kezét. Helyette csípőre teszi, és csak most veszem észre, hogy az inge mintha szűk lenne a felkarjára. Mindenhol más-hol tökéletes méret, szóval a pasi rendesen rágyúrhatott a bicepszére. Kutatni kezd a zsebében, végül megtalálja, amit keres, és – minden valószínűség szerint azért, hogy ezzel is segítsen levezetni a feszültségét – rágyújt egy spanglira.

Huszonhárom éves vagyok, én is jártam egyetemre, szóval egyszerű kétszer magam is kísérleteztem ezzel a könnyű droggal. Nem ítélem el ezt az embert, amiért úgy érzi, jót fog tenni neki, ha félrevonul, és rápöfent. Viszont nincs egyedül. Kivéve, hogy ő ezt még nem tudja.

Hosszasan szippant a spangliból, és visszaindul a perem felé. Éppen kifelé fújja a füstöt, amikor észrevesz. Amint találkozik a tekintetünk, megtorpan. Nem látszik rajta megdöbbenés, de vidámság sem. Úgy három méterre lehet tőlem, de kiszivárogo annyi fény a lépcsőházból, hogy lássam a szemét, amint tetőtől talpig végigmér. A tekintete semmit sem árul el arról, mire gondol közben. Igazi pókerarca van. A szeme keskeny csík, a száját összeszorítja, mintha a Mona Lisa férfi változata lenne.

– Mi a neved? – kérdezi.

A gyomromban érzem a hangját. Ez nem jó. A hangoknak az ember fülében van a helyük, néha – ami azt illeti, igazából meglehetősen ritkán – egyik-másik mélyebbre hatol, és az egész testben rezonál. Neki is ilyen hangja van. Mély, magabiztos, csokoládéra emlékeztető.

Amikor nem felelek, újra a szájához emeli a spanglit, és még egyet szippant belőle.

– Lily – mondom végül.

Gyűlölöm a hangomat. Még ahhoz is erőtlennek tűnik, hogy egyáltalán a füléig eljusson, nemhogy még rezonáljon is a testében.

Felemeli az állát, és felém biccent.

– Megtennéd, hogy lejössz onnan, Lily?

Csak most tűnik fel a testtartása. Egyenes háttal áll, szinte mereven. Majdnem mintha attól tartana, hogy le fogok esni. *Nem fogok.*

Ez a perem legalább harminc centi széles, és a súlyom alapvetően a tető felőli oldalon tartom. Könnyedén megkapaszkodhatnék, mielőtt leesnék, arról nem is szólva, hogy a szélirány is nekem kedvez.

Lenézek a lábaim között, aztán megint ráemelem a tekintetemet.

– Kösz, nem! Jól elvagyok itt.

Egy kicsit elfordul, mintha képtelen lenne egyenesen rám nézni.

– Légy szíves, gyere le onnan! – Most már inkább követel, hiába mondja, hogy légy szíves. – Hét üres szék van idefent.

– Majdnem csak hat maradt – jegyzem meg, emlékeztetve rá, hogy az imént mindent bevetett, hogy meggyilkolja az egyiket.

Nem találja viccesnek a választomat. Amikor nem engedelmeskedem a parancsának, kettőt lép felém.

– Talán ha tíz centi választ el tőle, hogy halálra zúzd magad oda lent, abból meg éppen eleget láttam már egy napra. – Megint int, hogy szálljak le. – Ideges vagyok miattad. Arról nem is beszélve, hogy így potyára szívok be.

A szemem forgatva vetem át a lábamat a peremen.

– Isten ments, hogy egy jóféle spangli pocsékba menjen. – Leugrok, és beletörlöm a kezem a farmerembe. – Így már jobb? – kérdezem, ahogy elindulok felé.

Úgy fújja ki a levegőt, mintha végig visszatartotta volna a lélegzetét. Elvonulok mellette, úton a tető másik vége felé, ahonnan jobb a kilátás. Akaratlanul is észreveszem, milyen sajnálatosan jóvágású.

Nem. A jóvágású sértő rá nézvést.

Ez a srác gyönyörű! Jól ápolt, pénz illatát árasztja magából, és jó pár évvel idősebb lehet nálam. A szeme sarkából ráncok futnak szét, ahogy követ a tekintetével, és olyan, mintha akkor is elhúzná a száját, amikor valójában nem teszi. Megérkezem az épület utcára néző oldalához, és kihajolok, hogy lenézzek a forgalomra odalent. Közben igyekszem nem kimutatni, mennyire lenyűgözött. Már a frizuráján is látszik, hogy olyan ember, aki gyakran lenyűgöz másokat, és nem vagyok hajlandó táplálni az egóját. Nem mintha eddig bármi-vel is utalt volna rá, hogy egyáltalán van neki olyan. Viszont lezser Burberry inget visel, és nem hiszem, hogy valaha is bejöttem volna olyan srácnak, aki simán megengedhet magának ilyesmit.

Lépteket hallok a hátam mögül, aztán nekitámaszkodik mellettem a korlátnak. A szemem sarkából látom, hogy még egyet szív a spanglijából. Amikor végez, megkínál velem, de intek, hogy nem kérem. A legkevésbé sincs rá szükségem, hogy még be is legyek állva ennek a fazonnak a társaságában. A hangja már önmagában is kábítószert. Szívesen hallanám megint, úgyszólván felteszek neki egy kérdést.

– Mivel húzott fel annyira az a szék?

Rám néz. De úgy igazán rám néz. A tekintete találkozik az enyémmel, és csak bámul, mintha minden titkom rá lenne írva az arcomra. Sosem láttam még olyan sötét szempárt, mint az övé. Vagy talán igen, csak az övé sötétebbnek tűnik, merthogy ilyen markáns személyiséghez társul. Nem felel a kérdéseimre, de a kíváncsiságomról nem olyan könnyű nem tudomást venni. Ha kényszeríthet rá, hogy lemásszak egy nagyon is békés és kényelmes peremről, akkor elvárom, hogy válaszokkal szolgáljon a tolakodó kérdéseimre.

– Egy nő volt az? – faggatom tovább. – Valaki összetörte a szívedet?

Ezen a kérdésem felnevet kisért.

– Bár olyan hétköznapi problémáim lennének, mint a szokványos szívügyek! – A falnak támaszkodik, hogy szembefordulhasson velem. – Hányadikon laksz? – Megnyalja két ujját, elcsípi a spangli végét, aztán visszateszi a zsebébe. – Nem emlékszem, hogy láttalak volna itt valaha.

– Ez azért van, mert nem itt lakom. – Az én házam irányába mutatok. – Látod azt az irodaházat ott?

Hunyorogva követi az ujjam vonalát.

– Aha.

– A mellette lévő épületben van a lakásom. Túl alacsony, hogy innen látni lehessen. Csak háromszintes.

Megint felém fordul, rákönyököl a peremre.

– Ha ott laksz, hogy kerülsz ide? A pasidhoz jöttél, vagy mi?

Ettől valamiért olcsó ribancnak érzem magam. Túl könnyű volt – amatőr csajosos duma. A srácon ránézésre látszik, hogy ennél sokkal ügyesebb, és az jut eszembe, hogy a rafináltabb szövegeket nyilván azoknak a lányoknak tartogatja, akiket méltónak talál rájuk.

– Szép tetőtök van – mondom.

Felhúzza a szemöldökét, alaposabb magyarázatra vár.

– Friss levegőre vágytam. Egy olyan helyre, ahol gondolkodhatok. Megnyitottam a Google Eartht, és megkerestem a legközelebbi házat, aminek a tetején van egy rendes terasz.

Mosolyogva néz rám.

– Legalább gyakorlatias vagy – mondja. – Ez egy jó tulajdonság. *Legalább?*

Bólintok, mert tényleg gyakorlatias vagyok. És az tényleg egy jó tulajdonság.

– És miért volt szükséged friss levegőre? – kérdezi.

Mert ma temettem el apámat, különösen katasztrofális gyászbeszédet mondtam, most pedig úgy érzem, megfulladok.

Megint előrenézek, és lassan kifújom a levegőt.

– Lehetne, hogy egy darabig nem beszélünk?

Láthatólag megkönnyebbül kicsit, amiért csendet kérek. Áthajol a peremen, és a karját a mélybe lógatva nézi az utcát. Egy jó ideig így marad, én közben le sem veszem róla a szememet. Gyaníthatóan tudja, hogy bámulom, de a jelek szerint nem érdekli.

– A múlt hónapban valaki leesett innen – mondja.

Bosszantana, hogy nem tartja tiszteletben a csendre vonatkozó kérésemet, de igazából nem érdekkel a dolog.

– Baleset volt?

Megvonja a vállát.

– Azt senki sem tudja. Késő este történt. A felesége szerint ő éppen vacsorát főzött, amikor a pasas közölte vele, hogy feljön ide készíteni pár fényképet a naplementéről. Fotós volt. Úgy gondolják, hogy áthajolt a peremen, mert le akarta kapni a horizontot, és megcsúszott.

Átnézek a perem fölött, és azon gondolkodom, létezik-e egyáltalán olyan testhelyzet, amiből csak úgy véletlenül le lehet esni innét. Aztán eszembe jut, hogy alig pár perccel ezelőtt még terpeszben ültem a tető szélén.

– Amikor a húgom elmesélte, mi történt, az volt az első gondolatom, hogy remélem, sikerült még néhány képet készítenie. Reménykedtem benne, hogy a fényképezőgép nem zuhant le vele együtt, mert nagy kár lett volna. Érted? Belehal a fotózás iránti szenvedélyébe, de még azt az utolsó képet sem sikerül ellőnie, ami az életébe került.

Ezzel megnevettet. Bár nem vagyok biztos benne, hogy az ilyesmin nevetni illik.

– Te mindig kimondod, ami eszedbe jut?

Megvonja a vállát.

– A legtöbb embernek nem.

Erre mosolyognom kell. Tetszik, hogy bár nem ismer, de valami oknál fogva mégsem tartozom „a legtöbb ember” közé számára.

A peremnek támaszkodik, és karba fonja a kezét a mellkasa előtt.

– Itt születél?

Megrázom a fejemet.

– Nem. Maine-ből költöztem ide, miután elvégeztem az egyetemem.

Összeráncolja az orrát. Meg kell hagyni, dögös, ahogy ez a Burberry ingbe öltözött, kétszáz dolláros frizurával flangáló srác buta képet vág.

– Szóval a bostoni purgatóriumba kerültél, mi? Elég gáz lehet.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem.

Mosolyra kanyarodik a szája sarka.

– A turisták helybéliként kezelnek, a helybéliek meg turistaként. Felnevetek.

– Azta! Ez elég pontos leírás!

– Két hónapja vagyok itt. Én még a purgatóriumig sem jutottam el, szóval jobban haladsz, mint én.

– És mi szél hozott Bostonba?

– A rezidensi állásom. Meg itt lakik a húgom. – Megkocogtatja a talpával a tetőt. – Ami azt illeti, közvetlenül alattunk. Hozzáment egy technológiabubus bostonihoz, és megvették a teljes felső emeletet.

Lenézek.

– A teljes felső emeletet?

Bólint.

– A bűdös mázlista otthon dolgozik. Ki sem kell bújni a pizsijéből, és egymillió fölött keres évente.

Hát ez tényleg büdös mázlista.

– Milyen rezidensi állás? Orvos vagy?

Megint bólint.

– Idegsebész. Már egy évem sincs hátra a rezidensi státusból, aztán hivatalos lesz.

Nemcsak stílusos és jól beszél, de még okos is mellé. *És marihuánát szív.* Ha ez valami vetélkedő lenne, azt kérdezném, melyik a kakukktojás.

– Szabad egy orvosnak marihuánát szívnia?

Elvigyorodik.

– Valószínűleg nem. De ha időnként nem lazítanánk kicsit, sokkal többen ugranánk át az ilyen peremeken, azt elhíheted nekem.

Megint előrenéz, az állát a karján nyugtatja. Lehunyja a szemét, úgy élvez az arcába fújó szelet. Így már egyáltalán nem tűnik féltelmesnek.

– Eláruljak valamit, amit csak a helyiek tudnak?

– Hát persze – feleli, és megint rám figyel.

Kelet felé mutatok.

– Látod azt az épületet? A zöld tetőset.

Bólint.

– Van mögötte egy másik a Melcher Streeten. Annak a tetejére építettek egy házat. Egy teljesen rendes házat csak úgy a tetőre. Az utcáról nem látszik. Az épület olyan magas, hogy nem sokan tudnak róla.

Ezzel láthatólag sikerül lenyűgöznöm.

– Tényleg?

Jelzem, hogy igen.

– Akkor láttam, amikor a Google Earthön kerestéltem, szóval utánaolvastam. Állítólag 1982-ben adták ki rá az építési engedélyt. Mennyire menő lehet már egy házban élni egy nagy épület tetején?

– Az egész tető csak a tied – mondja.

Erre eddig nem is gondoltam. Ha az enyém lenne, akár kiskertetet is ültethetnék hozzá. Akkor lenne hol leeresztenem a gőzt.

– Ki lakik ott? – kérdezi.

– Igazából senki sem tudja. Ez Boston egyik nagy rejtélye.

Elneveti magát, aztán kíváncsian néz rám.

– Mondj még egy nagy bostoni rejtélyt!

– A neved.

Amint kimondom, a homlokomra csapok. Ez annyira gagyi pasizós dumának hangzott. Jobb híján magam is nevetek.

Elmosolyodik.

– Ryle – mondja. – Ryle Kincaid.

Magamba roskadva sóhajtok fel.

– Ez fantasztikus név.

– És ezt miért mondod ilyen szomorúan?

– Mert bármit megadnék egy fantasztikus névért.

– Nem tetszik a Lily?

Félrebillentem a fejem, és felhúzom a szemöldököm.

– A vezetéknevem... Bloom.

Csendben marad. Érzem, ahogy igyekszik magában tartani a szánakozását.

– Ugye? Rettenetes. Egy kétéves kislányt hívnak így, nem egy huszonhárom éves nőt.

– Egy kétéves kislányt később is ugyanúgy fognak hívni, akármeny-nyivel is lesz idősebb. A nevünket nem nőjük csak úgy ki idővel, Lily Bloom.

– Ez az én balszerencsém – mondok. – De tovább rontja a helyzetet, hogy a Bloom virágzást jelent, én meg egyszerűen imádok keréskedni. Odáig vagyok a virágokért. A növényekért. Mindenért,

ami a kertben nő. Ez a szenvedélyem. Mindig is az volt az álmom, hogy virágboltot nyissak, de attól tartok, ha megtenném, az emberek nem hinnék el, hogy az egész belülről jön. Biztosak lennének benne, hogy csak a nevetem akarom kihasználni, és a virágbolt nem is álmaim netovábbja.

– Talán tényleg azt hinnék – mondja. – De mit számít?

– Hát végül is tényleg tök mindegy. – Azon kapom magam, hogy magam elé suttogok. – Lily Bloom virágüzlete. – Látom, ahogy halványan elmosolyodik. – Végül is tényleg jó név egy virágboltnak. Viszont közgázon szereztem diplomát. Elég bagatell lenne, nem gondolod? Boston legnagyobb marketinges cégénél dolgozom.

– Semmi bagatell nincs abban, ha saját vállalkozást indítasz – mondja.

Felhúzom a szemöldököm.

– Hacsak nem dob egy hátast.

Egyetértőleg bólint.

– Hacsak nem dob egy hátast. És mi a második keresztneved, Lily Bloom?

Felnyögök, mire kíváncsian néz rám.

– Úgy érted, még rosszabb?

A tenyerembe temetem az arcom, és bólintok.

– Rózsika?

Megrázom a fejem.

– Rosszabb.

– Ibolya?

– Bárcsak! – Összerezzenek, és alig hallhatóan dünnyögöm. – A gyümölcsfák virágzásáról neveztek el. Blossom.

Egy pillanatra csend lesz.

– A mindenit! – szólal meg aztán halkán.

– Hát ja. A Blossom anyám lánykori neve volt, és a szüleim úgy érezték, a sors keze van benne, hogy a vezetékneveik tulajdonképpen szinonimák. Úgyhogy amikor megszülettem, rögtön egy virág jutott eszükbe keresztnévnek is. Így lettem „liliom”.

– A szüleid igazi seggfejek lehetnek.

Az egyik az. Volt.

– Apám a héten halt meg.

Rám néz.

– Jó duma. Majdnem bedőltem neki.

– Komolyan beszélek. Ezért jöttem fel ide. Azt hiszem, ki kellett sírnom magam.

Egy darabig gyanakodva méreget, mint aki meg akar győződni róla, hogy nem csak szívatom. Nem kér bocsánatot a bakiért, inkább csak még kíváncsibb lesz. Egészen őszintének tűnik az érdeklődése.

– Közel álltatok egymáshoz?

Hát ez nehéz kérdés. A karomra támasztom az államot, és megint lenézek az utcára.

– Nem tudom – felelem egy vállrándítás kíséretében. – A lányaként szerettem. De emberként utáltam.

Egy pillanatig magamon érzem a tekintetét, aztán megszólal.

– Ez tetszik. Mármint az őszinteséged.

Tetszik neki az őszinteségem. Mindjárt elpirulok.

Egy darabig egyikünk sem szól, aztán ő töri meg a csendet.

– Nem örülnél neki néha, ha az emberek kiismerhetőbbek lennének?

– Mire gondolsz?

Egy málló vakolatdarabot piszkál a hüvelykujjával, aztán letöri, és átpöcköli a peremen.

– Úgy érzem, mindenki megjártssza önmagát, közben pedig a lel-
künk mélyén mind egyformán elcsesztettek vagyunk. Csak egyesek
ezt ügyesebben titkolják, mint mások.

Vagy kezd beütni neki a spangli, vagy csak hajlamos a filozofál-
gatásra. Akárhogy is, nem bánom. Azokat a beszélgetéseket szere-
tem a legjobban, amikben nem lehet egyértelmű válaszokat találni.

– Nem hiszem, hogy egy kis óvatosság olyan rossz dolog lenne –
mondom. – A kendőzetlen igazság nem mindig szép.

Egy pillanatig szótlanul figyel.

– Kendőzetlen igazság – ismétli. – Ez tetszik.

Megfordul, és a tető közepére ballag. Megigazítja az egyik nyugá-
gyat a hátam mögött, és lassan letelepszik rá. Lefekszik, összekul-
csolja a kezét a tarkója mögött, és felnéz az égre. Kipécézem magam-
nak a mellette lévő másik nyugágyat, és addig helyezkedem, amíg
ugyanabba a pozícióba nem kerülök, mint ő.

– Hadd halljam a kendőzetlen igazságot, Lily!

– Mivel kapcsolatban?

Vállat von.

– Nem tudom. Hadd halljak valamit, amire nem vagy büszke.
Valamit, amitől kevésbé érzem magam elcsesztettnek belül.

Felnéz az égre, választ vár. Tekintetem követi az álla vonalát, az
arca ívét, az ajka körvonalait. Elgondolkodva húzza össze a szemöl-
dökét. Nem értem, miért, de úgy tűnik, szüksége van a beszélgetés-
re. A kérdésére gondolok, és igyekszem őszinte választ találni. Ami-
kor eszembe jut valami, elfordítom a fejem, és megint az égre nézek.

– Apám erőszakos volt. Nem velem, anyámmal. Néha amikor ösz-
szeveszték, annyira felhúzta magát, hogy megütötte. Aztán ahány-
szor csak ez előfordult, a következő egy-két hétben mindent megtett,

hogy jóvátegye. Olyankor virágot vett neki, meg jó helyekre vitt bennünket vacsorázni. Néha engem is megajándékozott ezzel-azzal, mert tudta, hogy gyűlöltem a veszekedéseiket. Gyerekkoromban azon kaptam magam, hogy alig várom, mikor kapnak össze. Ugyanis tudtam, hogy ha apám megüti anyámat, akkor csuda jó két hét következik. – Elhallgatok egy pillanatra. Nem vagyok benne biztos, hogy ezt korábban akár csak önmagamnak is bevallottam-e. – Persze, ha lehet, úgy intéztem volna, hogy sose üsse meg. De a pofonok elkerülhetetlenek voltak a házasságukban, egyszerűen ez lett a norma. Az életem java részében gyűlöltem apámat, amiért olyan rossz ember, de egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy én sokkal jobb voltam. Talán mind a ketten rossz emberek vagyunk.

Ryle elgondolkodva néz rám.

– Lily – szól nyomatékosan. – Rossz emberek nem léteznek. Mind csak emberek vagyunk, akik néha csinálunk rossz dolgokat.

Kinyitom a számat, hogy feleljek, de attól, amit mondott, eláll a szavam. *Mind csak emberek vagyunk, akik néha csinálunk rossz dolgokat.* Ez végül is bizonyos értelemben igaz lehet. Senki sem kizárólag rossz, mint ahogy senki sem kizárólag jó. Némelyeknek egyszerűen keményebben kell dolgozniuk rajta, hogy elnyomják magukban a rosszat.

– Most te jössz – mondom.

A reakciójából ítélve nem szívesen játssza a saját játékát. Mélyet sóhajt, és beletúr a hajába. Kinyitja a száját, mondani készül valamit, de aztán mégsem fog bele. Egy darabig gondolkodik, végül csak megszólal.

– Ma este láttam egy kisfiút meghalni. – Csüggedt a hangja. – Csak ötéves volt. Az öccsével találtak egy pisztolyt a szüleik szobájában. A kistesó tartotta a kezében, amikor véletlenül elsült.

Görcsbe rándul a gyomrom. Azt hiszem, ez talán kicsit túl sok volt az igazságból.

– Nem volt mit tenni, mire a műtőasztalra került. Mindenki, a nővérek meg a többi orvos a családot kezdte sajnálni. „Azok a szegény szülők”, folyton ezt mondogatták. Csakhogy amikor ki kellett mennem a váróba, és meg kellett mondanom a szülőknek, hogy a gyerekeket nem tudtuk megmenteni, fikarcnyit sem sajnáltam őket. Azt akartam, hogy szenvedjenek. Azt akartam, hogy érezzék a saját ostobaságuk súlyát, amiért képesek voltak töltött fegyvert hagyni két ártatlan gyerek keze ügyében. Azt akartam, hogy tudják, nemcsak elvesztették az egyik gyerekeket, de annak a másiknak is tönkretették az egész életét, aki meghúzta a ravaszt.

Jézus Mária! Nem voltam felkészülve ilyen súlyos szavakra. Dunsztom sincs, hogyan teheti túl magát egy család egy ilyen tragédián.

– Annak a szegény fiúnak az öccse! – mondom. – El nem tudom képzelni, mi lesz vele ezután. Amit végig kellett néznie...

Ryle lepöcköl valamit a nadrágja térdéről.

– Tönkreteszi egész életére, az lesz vele.

Az oldalamba fordulok, és ránézek.

– Nehéz? Ilyeneket látni mindennap.

Alig észrevehetően rázza meg a fejét.

– Sokkal nehezebbnek kellene lennie, de minél több halált látok, annál inkább az élet részévé válik. Nem is tudom, milyen érzéseim vannak ezzel kapcsolatban. – Megint a szemembe néz. – Mondj még valamit! Úgy érzem, az én sztorim durvább volt a tiédnél.

Ezzel nem értek egyet, de elmesélem neki azt a durva dolgot, amit tizenkét órával ezelőtt műveltem.

– Anyám tegnapelőtt megkérdezte, mondanék-e gyászbeszédet apám temetésén. Azt feleltem, hogy csak fészengenék, és talán úgy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

zokognék, hogy meg sem tudnék szólalni közönség előtt. De ez hazugság volt. Azért nem akartam megtenni, mert szerintem a gyászbeszédet olyan embereknek kellene mondaniuk, akik tisztelték a halottat. És én nem igazán tiszteltem apámat.

– Azért bevállaltad?

Bólintok.

– Igen. Ma délelőtt volt a temetés. – Felülök, és magam alá húzom a lábamat. – Akarod hallani?

Elmosolyodik.

– Abszolút.

Összekulcsolom a kezemet az ölemben, és mély lélegzetet veszek.

– Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Egy jó órával a temetés előtt közöltem anyámmal, hogy nem vállalom. Azt mondta, nem kell semmi nagy dolog, és apám is azt akarná, hogy beszéljek. Azt is mondta, hogy elég, ha felmegyek az emelvényre, és felsorolok öt jó dolgot az apámról. Szóval... pontosan ezt tettem.

Ryle felkönyököl, láthatólag még jobban érdekelni kezdi a dolog. A tekintetéből látja, hogy lesz ez még rosszabb is.

– Jaj, ne, Lily! Mit műveltél?

– Na, figyu, megismétlem neked. – Felállok, és átvonulok a nyugágyam másik oldalára. Kihúzom magam, eljátszom, hogy ugyanazok az emberek ülnek tömött sorokban előttem, akik reggel hallgattak. Megköszörülöm a torkomat. – Üdvözlöm az egybegyűlteket! A nevem Lily Bloom, a néhai Andrew Bloom lánya vagyok. Köszönöm mindannyiuknak, hogy eljöttek ma, és együtt gyászolnak velünk. Szeretnék pár percben felsorolni öt jó dolgot az apámról. Az első ilyen... – Lenézek Ryle-re, és rántok egyet a vállamon. – Ennyi.

Felül.

– Hogyhogy?